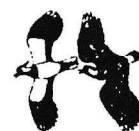

SPREDTE ERINDRINGER

FRA

INGSTRUP SØ

Hermed en skildring af et stykke særpræget natur, som var et helt eldorado for alle arter af svømme- og vadefugle, en "lille" idyllisk plet for jægere og naturelskere.

Vi kommer til at skrive tiden en 40-50 år tilbage for på den måde at drage de ting frem, der var med til at give Ingstrup sø dens ry for sin rige fauna.

Søen var beliggende i den østlige ende af Ingstrup Sogn med de store åbne strækninger og med udsigt til ikke mindre end syv kirker: Løkken, Børglum, Vrensted, Thise, Alstrup, Hjermitslev samt Ingstrup.

I efterårs- og vinter-månederne nåede den med oversvømmede arealer til Vrenstedvej i nord og til Hjermitslev-Brønderslevvejen i syd, i vest helt op til Ingstrup station. Søens størrelse kunne således variere fra ca. 100 tdl. i sommermånederne til ca. 500 tdl. i efterårs- og vinter-månederne. Det kan illustreres ved, at 34 forskellige lodsejere havde 156 tdl. eng eller vådområder, hvor der kunne drives jagt på de mange forskellige vad- og svømme-fugle, der slog sig ned her på træk.

Selve søen havde ved udtørringen 470 tdl. og med i afvandingen var 910 tdl. En af de landinspektører, som var med i projektet, skrev i 1953 følgende linier:

"Det kan ved dette indgreb i naturen ikke undgås, at man kommer til at træde nogle over tærne, som måske ved overvejelser var nået til et andet resultat, f.eks. om søen overhovedet burde have været afvandet. Vi har fået mange bebrejdelser, fordi vi har været med til at ødelægge et stykke så særpræget natur."

Selvfølgelig vil man altid mindes forårstiden, hvor man skulle se efter hele tiden for ikke at træde på en fuglerede eller havne i et mudderhul. Også sommeren med de mange fiskearter og efterårstiden, hvor de store stæreflokke pludselig kunne gøre luften helt sort. Vildænderne havde især deres trækrute her i de sene efterårsmåneder. På enkelte dage med ruskregn og blæst kom de som en stadig strøm mod syd, altid var der liv her.

Vi vil nu gøre en vandring ved søen året rundt og begynde med januar:

Januar skulle man tro var en stille tid i søen, men det var ikke tilfældet. Det var måske endda den tid, hvor de største dramatiske begivenheder fandt sted. Som de fleste nok er bekendt med, var der fra gammel tid visse stridigheder mellem Ingstrup- og Vrenstedboerne om retten til jagt, fiskeri, hø og rørtag. Vrenstedboerne mente, at der var et stykke ingenmandsland derude. Men det ebbede mere og mere ud, og der var i hvert fald ingen diskussion om, hvor skellet

.....

skulle være ved udtørringen. Vi skylder i hvert fald dem fra Vrensted en tak, fordi de altid blev ved at kalde søen for Ingstrup sø.

Far var i sine unge dage udsat for megen chikane, og måske havde det noget med jagten at gøre. Han ville jo på det tidspunkt, omkring 1900-1920, helst være ene om jagten fra Nybæk til Hjemmitslev skel. Han kunne berette om, hvorledes de "Vrensted-vrenikker" gik over Kellergroften, som skelgroften kaldtes, for at stjæle hø i de nederste enge, og han var flere gange efter dem helt op til ejendommene i Vrensted. Det gik så vidt, at de før høslåningen i engene gik op og satte store jernstumper i det græs, som skulle slås. I den tid, som jeg kan huske tilbage, var det mest under bjergningen af rørtag, at der kunne opstå skæmydsler. Det var mest dem fra de små ejendomme på Bådstedhede, der var på spil. Så godt som alle ejendomme i Gl. Ingstrup var på det tidspunkt tækket med strå, og størsteparten af det var rørtag fra søen. De lodder, som gik ud mod selve søen, havde parceller på 1-2 tdl. med rørtag, som var et prima tækkemateriale. Der fandtes i alt 14 lodder.

Vi var altid parat til bjergningen så snart isen kunne bære, men kunne nok være sikre på, at disse hersens "sørøvere" var i gang. Flere gange skete, når vi kom derned, at der gik et hold fra Vrensted i den parcel, vi skulle i gang med. Men så flyttede de over i den næste, og enkelte gange blev de gennet helt op i Vrensted Kær. Der var særlig én, der fulgte dem til dørs, og alt dette satte gemytterne i kog. Det gik så vidt, at de omtalte "tagrøvere" brændte de tagdynger af, som stod helt oppe i engene. Der var megen avisskriveri om disse togter og det blev det nok ikke mindre spændende af.

Bjergningen af rørtaget foregik på denne måde: så snart isen var helt sikker, så derud med en styrke på 2-3 mand fra hvert sted. Man brugte et gammelt leblad sat på en børlignende ramme, som så blev skubbet frem over isen, til der var en passende mængde. Det blev bundet sammen, for derefter af den yngre generation på kæk at blive transporteret op til den øverste iskant. Det stod så der til længere hen på foråret, eller når lejligheden bød sig til hjemkørsel.

Om vinteren var der altid livlig trafik af skøjteløbere. Der kunne let være 25-30 drenge fra begge sider. Mon ikke det var her de første spirer blev lagt til de senere tumulter? I reglen kunne vi spænde skøjterne på lige øst for stationen og skøjte fra Vrenstedvejen til Brønderslevvejen.

Her om vinteren var det stille med fugle. Men så snart søen var belagt med is, viste der sig også en firbenet røver, nemlig Mikkel, som kom for at rydde op i de mange vingeskudte fugle fra jagttiden.

Så kommer vi til forårstiden, hvor det enorme fugleliv igen vendte tilbage. De mange svømme- og vade-fugle fik travlt med at forberede ynglesæsonen og finde redepladser.

Når vi drenge tidligt om morgenen gik gennem det dugvåde græs på vej ned i karene for at se til dyrene, blev vi fulgt af de ynglende viber, der med deres luftakrobatik forsøgte at lede enhver opmærksomhed hen på sig selv for på den måde at forsøge beskyttelse af æg og unger. Der var én luftakrobat til, der i yngletiden tiltrak sig opmærksomhed, nemlig horsegøgen, der med sine lange luftdueller og med den særlige brummende lyd, som fremkom ved nedadflyvning, fik én til at tænke på, hvor mange gangesamme fugl har fået en haglsværm til at fortone sig i den blå luft.

Først i april ankom storken, så var det ligesom spiren var lagt til et år med nye oplevelser og impulser. De spankulerede rundt i engene i stort tal og søgte efter deres yndlingsføde: frøer. Frøen var også med til at sætte humle på mosekonens bryg, for det var særlig i de første stille forsommeraftener, man kunne høre frøernes kvækken blandet med de mange forskellige fuglestemmer, som hvis de var optaget på bånd godt kunne minde om en serenade. Her var i sandhed noget for en naturelsker, som man helt kunne falde i staver over.

Mosekonens bryg kunne iagttages som en fin, tæt tåge, der lå ganske lavt hen over engdragene, og der kunne opstå mange forskellige silhuetter, når fantasien var med.

En af de mest farvestrålende oplevelser, som kunne iagttages på meget nært hold, var uden tvivl brushanernes parringsdans. En otte-ti haner fulgtes med stor opmærksomhed af nogle enkelte høner, der på den måde udvalgte sig den farverigeste som partner. Der var ikke to af hanerne, der var ens; parringsdansen foregik ved, at hanerne gik mod hinanden med de mangefarvede halsfjer udspilede. Brushanernes dans var så nøje og præcis, at det kunne minde om en turdans i folkedans.

Den talrigst rugende fugl i søen var hættemågen. Den byggede rede ude i rørtagsstubbene. Rederne lå med få meters afstand og indeholdt i almindelighed 4 æg. Mågeæg var i krigsårene meget efterspurgt af bagerne, så det var en god bibeskæftigelse, da denne ægindsamling godt kunne give en pæn lille dagløn. Jægerne var ikke særlig glade ved mågernes talstærke optræden, da mågerne godt kunne forgribe sig på vildandællingerne.

Midt i al det virvar og larm, der yderligere blev forstærket, når mågerne opdagede de tomme reder, dukkede lige pludselig den lille viltre rørsanger op. Jo, der skete hele tiden noget, når man gik dernede og nød det myldrende fugleliv.

Gråanden var den andefugl, som optrådte mest talstærkt både i ruge- og jagt-tiden. Den valgte i reglen redeplads langt oppe i engene. Vi havde selv et lille hegn derude i engene, hvor fårene græssede et areal på ca. 3 tdl. Der var tit en 4-5 reder med 10-12 æg i hver. Disse blev meget omhyggeligt pakket ned med dun, når anden forlod reden. Også anden havde sin afledningsmøve: kom man for nær tiltrak den sig ens opmærksomhed, ofte ved at baske heri ad jorden som om den var vingeskudt.

Dette var et lille udpluk af de mest almindeligt ynglende fugle. Nævnes kan dog også: krikand, blishøne, rørhøne, flere arter af bekkasiner og klyder, alle var de der.

Grågåsen kom tit på en kort visit om foråret. De slog sig ned på græsmarkerne i store flokke; særlig på 1-års græsmarker, som til tider kunne skades så meget, at der måtte bud med "kanonen". Efter en 2-3 ugers tid ved søen drog de længere nordpå for at yngle.

Fiskeriet var i tidligere tider lagt ind under præstegården og havde engang stor betydning.

Det meste af det fiskeri, der blev foretaget i de seneste år i søen, var af den yngre generation. De mest eftertragtede fisk boltrede sig derude i de mange grøfter, i Kellergroften, skelgrøfterne og i bækken var der mange af dem. Jeg husker engang, da storebror var hjemme på orlov. Han var væk en times tid og kom hjem med syv store gedder. Gedderne blev for det meste fanget på lyster. Det var et 15-20 cm langt jern, påmonteret små rundjern med modhagere. Dette jern blev sat på et skaft, som var forsynet med en snor til at binde om handledet. Når man så fik øje på fisken, der som regel stod i nogle klare vandpytter, kastede man lysteren.

Vi havde andel i den eneste båd, som var her på denne side. Den var bygget af møllebygger J. Jørgensen. Lærer Madsen, stationsforstander Sørensen og P. Jægerum var ejerne.

Når man skulle i søen, enten det var jagt eller fiskeri, det gjaldt, var det bedst at være to. En til at ro og én helt foran i båden til at holde udkik. Engang havde Poul denne udkiksplads; han smed lysteren mod gedden, den var så stor, at lysteren begyndte at svaje, men vi fik da "gutten" halet ombord. Det her er ikke nogen overdrivelse, som man kender det fra andre lystfiskere, når de fortæller om størrelsen på fangsten. Der fandtes virkelig mange store gedder i søen. Der var også skaller og aborrer. De optrådte i stimer på tyve-fyrre stykker, og de blev mest fanget i ruser. Man stillede rusen op i vandløbet, den havde et par "vinger" ved siderne. Så gik to mand et godt stykke foran og lavede spektakel i vandet frem mod rusen og drev på den måde fisken deri. Engang sprang Niels og Johannes ud i det mudrede vand for at få gang i fiskeriet. Ålen var der også, men det var mere i perioder. Når havren var skredet igennem, så kom de første ål. De blev fanget med et almindeligt ålejern, som havde tre eller fire fladjern med modhager. Særlig om vinteren var det at stange ål en god hobby. Der blev hugget et lille, rundt hul i isen, og gennem dette stangede man ud til siderne. Brødrene Larsen fra Neest var altid mellem de første ålestangere. En ting var fælles for alle fisk, der blev fanget: de havde en mudret smag. Ved at ligge i saltvand et døgn kunne de dog anvendes til spisning. Det meste af det havnede dog som føde for grisene.

Det skal lige bemærkes, at odderen også var her. Stationsforstander Sørensen skød en; og jeg har selv set et glimt af en. Spor fandt man også efter dem, især om vinteren.

Nu er vi så langt henne på foråret, at dyrene er mødt frem til en fredelig sommer i en god græsning. Et antal på 250 stk. kreaturer og en del heste holdt deres indtog her omkring 8. maj og blev her til om efteråret, dog senest til 1. oktober. Det var særlig i de enge, hvor der gik dyr, at man fandt de ynglende fugle. De fleste af parcellerne var kun indhegnede af grøfterne omkring dem. Det var ikke så sjældent, at der gik et dyr "i bløde" i grøfterne. Værst var det, når det var en stor hest; så skulle der "bojes" til 12 stærke mand for at trække den op. Falck kunne jo ikke komme frem derude ret tit.

1. juli begyndte jagten på regnsøver. De optrådte i flokke på 10-12 stykker. En herlig fugl at drive jagt på, meget sky og opmærksom. Der var altid én i flokken til at holde vagt, ligesom ved gæs. En af de måder, man kunne bruge til at komme fuglene på skud, var at kravle til flokken. Hvis det lykkedes, kunne det give et godt resultat, for faldt der én fugl, kom hele flokken tilbage. En ældre jæger skød engang en flok på 12 stk. på denne måde.

Høslåning i engene begyndte først i juli dengang, altid med et spand heste og en slåmaskine. Et hårdt job både for heste og den mand, som skulle sidde på maskinen. I de yderste enge var der mægtige tuer, som gjorde slåningen vanskelig, men det gik i reglen godt, for hestene havde den fordel frem for traktoren, at de stod stille så snart de kunne mærke, der var lidt, der var unormalt. Slåningen foregik for det meste fra kl. 2 nat til daggry, for i den varme tid var her fyldt med fluer om dagen, så hverken dyr eller mennesker kunne holde ud at arbejde. Det var et friskt job for en knøs på 18-20 år.

1. august, en dag der for jægere var mere end både Hjallerup og Brønderslev markeder. En stor begivenhed for den lokale jæger, men sandelig også for de mange, der fra alle egne af Vendsyssel, ja endda længere henne fra, mødte op til andejagtens begyndelse. Det var ikke altid, at høet var bjerget til den tid, for det var nemlig sådan, at hvis der kom en tordenskyllé sidst i juli, så sank vandet ikke igen. Især hvis høet stod i stakke, kunne vi drenge godt finde på at bade mellem stakkene. Jægerne nød det også, de brugte stakkene som skjul eller som frokostborde.

Der blev ikke megen søvn den nat, jagten skulle begynde. Allerede kl. 1 gik vi ned for at indtage vore pladser langs skyttekæden. Kæden bestod af fra 50-100 jægere, der stod placeret hele vejen omkring søen. Vrensted havde østre side, og vi havde så de tre andre sider til rådighed. Her stod jægerne placeret med 10-15 meters afstand. De første skud faldt i reglen kl. 2-2.30, og når der først var skudt et skud, kom der røre i andedarmen, så var det med at følge trop. En sand kanonade var det, en enkelt and kunne få 25-30 skud med på vejen for til sidst at pakke sammen ved nordvest hjørne af søen. Der stod kærneren, det var ligesom hans hagl slog lidt hårdere end vi andres. Mange ænder faldt der i hvert fald den første morgen. Der var mange alt for dårligt flyvende ællinger imellem, men der blev skudt på dem alle. 2-3, ja op til 10 ænder var ikke ualmindeligt, dengang var det jo bare om at få tasken pynnet. Dette er der heldigvis rettet op på senere.

Når det op ad formiddagen var ved at være slut med jagten, samledes jægerne i småflokke for at drøfte dagens begivenheder. Altid med nye og spændende oplevelser og altid med den humor og lune, som kun en rigtig jæger er i besiddelse af.

Der var et mylder af forskellige insekter, heriblandt også stikkende, i søen. På de stille aftener kunne myggene fylde luften med sværme, selv om svalerne gjorde deres for at holde dem i skak. De kom somme-tider så nær på, at de kunne svirpe et øre, men med deres hjælp og flittig brug af de gule "North State" gik det.

I tiden før 1938 blev der solgt adgangskort til søen. To kroner for et dagkort, ti kroner for et årskort. Jeg har selv udstedt en del af dem, da dette sorterede under én af lodsejerne, far og Ejnar skifte-des til det. I 1938 blev jagten overdraget til Ingstrup Jagtforening for en årlig leje på 100-150 kroner. Det var et stort plus, for fore-ningen øgede herved sit medlemstal enormt, da jagten var forbeholdt foreningens medlemmer.

De to mænd, som havde mest med det at gøre og som ligeledes var to meget respekterede mænd, var daværende formand for jagtforeningen, J. Selimann og stationsforstander Sørensen. Enkelte år var jagten be-grænset til nogle bestemte ugedage. Først på jagten blev der skudt en del ænder på tramp, men de fleste faldt på efterårstrækket, som var størst i første halvdel af november.

Det var jo ikke så let sådan at gå og kontrollere, hvad hver enkelt fik ud af jagten, men et par jægere gjorde sig særligt bemærket hvad antal af skudte fugle angår.

Udover de allerede nævnte arter blev følgende skudt i søen: atlingand, spidsand, brunnakke, ske- taffel- og trold-and. Endvidere skalleslu-ger, spover, viber, hjejler og ryler.

Følgende havde arealer med andetræk ved søen:

Johannes Nielsen	Skjulsmark	4 tdl
Thomas Villerup	Gl.Ingstrup	12 tdl
Peder Jægerum	Gl.Ingstrup	20 tdl
Vagn Jensen	Nygaard	15 tdl
Chr. Rødbro	Skjulsmark	6 tdl
Arnold Jensen	Gl.Ingstrup	8 tdl
Erik Christensen	Gl.Ingstrup	12 tdl
Ejnar Christensen	Gl.Ingstrup	15 tdl
Holst Hansen	Gl.Ingstrup	6 tdl
Chr. Jørgensen	Skjulsmark	2 tdl
Peter Ulrick	Præstemarken	3 tdl
Ejnar Søndergård	Gl.Ingstrup	4 tdl
Harry Jensen	Møllegården	2 tdl
Jens Larsen	Bakken	1 tdl
Chr. Søndergård	Sønderholm	4 tdl
Lars Sivesgård	Gl.Ingstrup	2 tdl
Victor Ulrick	Trudslev	3 tdl
Martin Christensen	Gl.Ingstrup	3 tdl
Mandrup Nielsen	Trudslev	3 tdl
Niels E.Kjeldsen	Brødslev	5 tdl
Niels E.Andersen	Haugård	2 tdl
Niels Vittrup	Rolighed	4 tdl
Chr. Kjeldsen	Hvorup Klit	4 tdl
Kristen Møller	Gl.Ingstrup	5 tdl
Søren Østergård	Vestermarken	6 tdl
Helmer Søndergård	Søndergård	3 tdl
Chr. Østergård	Søndergård	2 tdl
Johan Selimann	Søndergård	1 tdl
Marius Pedersen	Neest	2 tdl
Oluf Thomsen	Præstemarken	2 tdl
Jens P.Jensen	Skjulsmark	1 tdl
Anders P.Larsen	Mejeribyen	1 tdl
Arne Jørgensen	Skjulsmark	2 tdl
Borupgård	Borupgård	3 tdl
Niels E.Christensen	Mejeribyen	1 tdl

35 lodsejere i alt. I dag er der kun en tredjedel lodsejere inden for samme område.

Parcelleerne, som de så ud, da søen lå der.
Cirklen markerer det område, hvor stationen senere kom til at ligge.

Østbælt Sø

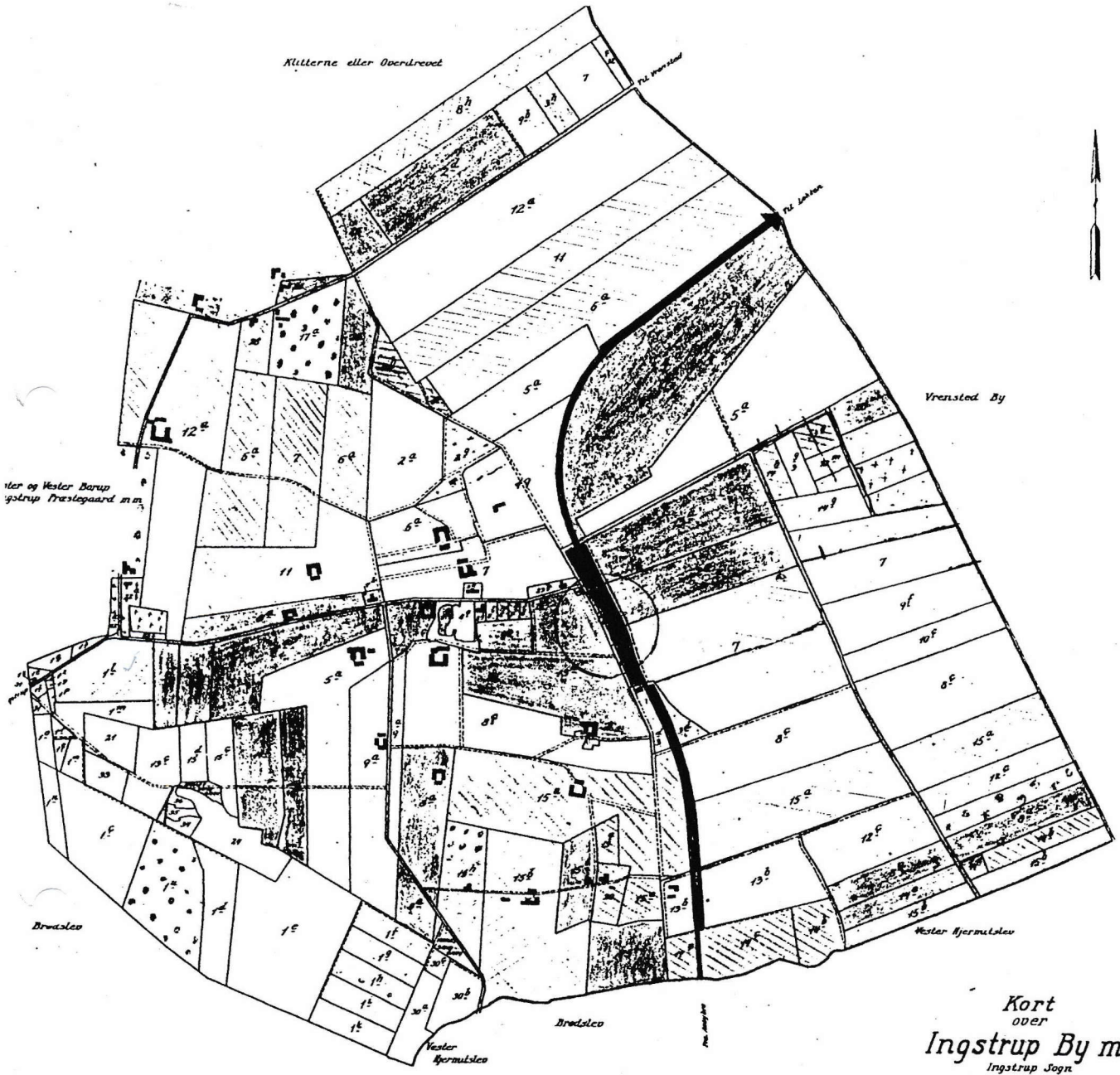
Det forbeholdte See af Hr. Landsskriver Sørensen

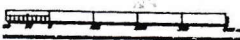
Skædet på 2000 Alen for Landmålingen

Bygget Udvaldningen for 1777 og fuldført 1787
af C. Ingstrup
Prøvet i juli 1812 af Ingstrup

Parcelleerne efter udtørringen og jordfordelingen.

Kort
 over
Ingstrup By m.m.
 Ingstrup Sogn
 Hvalbo Herred, Kjerring Amt

Optegnet 1953 efter en kopi af
 Jordfordelingskartet af 1953 Birk

Min sidste jagttur efter ænder i Ingstrup sø var en af de første dage med nattefrost. Den 30. november 1951. Jeg havde om dagen observeret store flokke af ænder liggende på det isbelagte vand. Der var endnu våger, som blev holdt isfri af store flokke, flere hundrede i tal. Jeg nåede først derned ved almindelig træktid. En stor flok gråænder kom lige hen over mig, og der faldt to. Flokken slog lige et lille sving og kom igen. Der faldt én mere, jeg kunne nu bøje mig efter tre dejlige ænder, dvæle lidt med hatten i hånden og sige tak til for de mange oplevelser, som var hentet her for mange igennem de år, hvor søen var her.

Der skal lyde en tak til alle, som var med til at gøre det hele derude så attraktivt og velset i jægerkredse. Med mindet om en svunden tid vil jeg slutte denne afdeling med følgende vers, skrevet af en god ven ved rundingen af et skarpt hjørne:

Nu blir det nødvendigt tilbage at gå
i tiden-og mindes de glæder
fra søen i Ingstrup-du ved hvor den lå,
ja, det var et liv for en jæger.
Et helt eldorado med ænder og gæs,-
i dag er der bare lidt korn og lidt græs.
Hvor brunnakker, gråand og krikand var gæst,
går kørerne nu dumme og æder!

Hvis Hans måtte ønske, så lød det min ven:
"lad vandene opsluge jorden"
i hvert fald så søen ku'opstå igen,
med "træk" og med kuling fra norden.
Med fisk under kølen-og støvlen i vand
med blåfrosne fingre og "plask" fra en and.
Ja tak, det var minder fra ungdommens land,
en skål for de herlige dage!

UDTØRRINGEN AF SØEN OG TIDEN , DER FULGTE :

"Hva nøt var e te ". Ja, først og fremmest er de gamle stridigheder, som var mellem de to sogne om ophavsretten til søen skrinlagt for stedsse. Det var nu nok ikke så alvorligt ment, som det så ud til, men der gik jo sport i den side af sagen.

I 1953 skrives følgende af en af dem, som var med til projekteringen: "Om en kort årrække kan man muligvis med denne udtørring føje et nyt kapitel til søens historie".

Bebyggelse og opførelse af nye hjem i det store åbne område blev aldrig aktuel. Det var på det tidspunkt ved at være slut med opførelsen af de såkaldte statshusmandsbrug, som var så aktuelle i fyrrene. Som tiden har udviklet sig siden, er det i hvert fald godt, at det ikke blev til mere end snakken. Det har jo vist sig, at arealerne derude let kan blive oversvømmet, det har været tilfældet tre gange indenfor et år. Selv medens disse linjer skrives, står vandet langt op i kærerne.

Så godt som alle ejendomme her i Gl. Ingstrup havde parceller i søengene. Gården her havde halvdelen eller mere af jorden derude. For ejendommen her drejede det sig dengang om 84 tdl. Kun de 43 tdl kunne bruges til afgræsning eller høbjergning. Der var på det tidspunkt ingen anden mulighed for at anvende det store græsoverskud, som man i dag gør ved ensilering.

Selv om der i mange år havde været drøftet flere muligheder for udtørring af søen, kom der først rigtig gang i forhandlingerne vedrørende selve projektet m.m., da der blev udarbejdet en plan af civilingeniør Tage Poulsen og landinspektørerne Birk og Boe.

Selve gravearbejdet blev påbegyndt den 27. februar 1950. Det blev udført af Mogens Nielsen & Søn fra Halvrimmen. Det forløb, trods de sumpede og vanskelige områder midt i søen, planmæssigt. Det resulterede i at selve udtørringen og gravningen af den store landkanal, som vi ser den i dag, var afsluttet den 30. maj 1952. Efter alt dette forestod et stort og til tider, for os at se, meget besværligt og næsten umuligt arbejde med jævning og andet. Det første skridt var taget, nu skulle der jævnes 25 kilometer gamle grøfter, skel samt bestående veje.

Så fulgte en af de største jordfordelingssager efter den tids målestok. Ombytning af 345 tdl jord med 196 enkelte parcel ombytninger. Mange havde før ombytningen af jorden haft fra 4-7 parceller; de fik nu det hele samlet i et stykke. Der blev anlagt nye grøfter og skel, oparbejdning af de gamle grøfter blev foretaget med fræsere og store engplove med store, brede fælge så plovfuren blev trykket ned samtidig. I løbet af et par år var den største del af arealerne taget under plov.

Megen god jord er indvundet, men som det ser ud i dag, er man ved at fristes til at tro, at der er indvundet for megen landbrugsjord. Som biotop var Ingstrup sø enestående: den var en af Nordeuropas vigtigste rasteplasser for fugle på vej til og fra deres ynglepladser i Nordskandinavien. Som landmand og jæger er det nok vanskeligt at give et fuldstændigt svar på, om det hele var prisen værd. I kroner og øre, ja ! , men set ud fra en jægers og naturelskers synspunkt: ABSOLUT NEJ !

Kunne udtørringen af Ingstrup sø da have været forhindret ?

Ja, hvis de kræfter, som var i gang for at bevare søen, havde været lidt før ude med snøren. Det var så vidt, at en kommission var oppe at bese forholdene og fandt det hele godt egnet som reservat, men da var det for sent.

Det, som sådan set piner mig mest nu er den forbandede stilhed, som hersker herude. Ikke en lyd af fugle eller slag af fisk i vandet. TÆNK, HVAD VI HAR MISTET !

Gl. Ingstrup 1986
Hans Jægerum

Hans Jægerum

